

mag'centre, 10. 12. 2016

Slovo od solz

Z Grenkimi solzami Petre von Kant, prirejenimi po filmu in igri Rainerja Wernerja Fassbinderja (1971), zapušča Arthur Nauzyciel Narodni dramski center v Orléansu/Loiretu/Centru, ki ga je vodil zadnjih devet let.

Velika bela kosmata preproga, fotelj ter čudovit in vznemirjen obraz na zelo velikem platnu, ob vznožju katerega se bo odigral dramatični ženski *huis-clos* (soočenje v izolaciji od zunanjega sveta). Obraz pripada Heleni Peršuh alias Petri von Kant: ta slavna nemška modna oblikovalka se bo strastno zaljubila v Karin (Arna Hadžialjević), mlado osvajalno dekle skromnega porekla, kateri bo stilistka odprla pot manekenstva in družbenega uspeha. Ampak medtem ko Petra to razmerje intenzivno živi pod ljubosumnim in nemočnim očesom Marlene (Vesna Vončina), tihe služkinje za vsa opravila, s katero Petra grdo ravna, jo bo Karin zapustila ... Opustošenje.

Steriliziranemu vzdušju razkošja in prefinjenosti Arthur Nauzyciel spretno postavi nasproti uničujočo stisko izgubljene ljubezni s sijajno Petro von Kant, med Greto Garbo in Marlène Dietrich v videzu in junakinjo grške tragedije v igri. Občinstvo je tako potopljeno v čutni svet: saten oblek, drsenje visokih pet po kosmati preprogi, dotik teles, ki dosežejo stik le v vrhuncu strasti, ali tudi milina slovenskega jezika, v katerem je predstava igrana (čeprav znajo ti nadnapisi odvrniti pozornost gledalca, tako da se bolj posveča zaslonu kot odru).

Poleg načetih tem o homoseksualnosti, nasilju v človeških odnosih in strasti kot viru umetniškega navdiha nas igra v svojem okviru poveže tudi z zgodovino Nemčije: nacistične s Petrino materjo (Milena Zupančič), med drugim zgroženo, ko odkrije homoseksualnost hčere, povojne Nemčije z ambicijami po ponovnih izgradnjah ter moderne in podkupljive Nemčije, kot jo predstavlja mlada Karin.

»Treba se je naučiti ljubiti, ne da bi kaj zahtevali,« je pravil Rainer Werner Fassbinder. S tem se bo na koncu sprijaznila Petra von Kant, katere iniciacijska pot se zaključi v neke vrste odrešenju, pomiritvi, ponovno najdeni vedrini.

Arthur Nauzyciel, njegova ustvarjalna leta v Orléansu

Po devetih letih umetniškega vodenja CDN v Orléansu/Loiretu/Centru Arthur Nauzyciel januarja prevzema vodenje Narodnega gledališča Bretanje v Rennesu. Obdobje, ki so ga zaznamovale različne in zelo eklektične stvaritve:

- *Spendid's* Jeana Geneta (2015)
- *Utva* Čehova (2012)
- *Abigailina zabava* Mikea Leigha (2012)
- *Rdeče vode*, opera Lady & Bird (2011)
- *John Karski* (Moje ime je fikcija) po romanu Yannicka Haenela (2011)
- *Morski muzej* Marie Darrieussecq (2009)
- *Ordet* (Beseda) Kaja Munka (2008)
- *Julius Caesar* Shakespeara (2008)